

[C. J. F. Sven.]

indtil 31. December 1932. Nu er der dog en Mulighed for, at saa lange Udsættelser ikke vil blive givet, og hvis man kom ind paa at give saadanne Udsættelser, vilde, som jeg før antydede, Realkrediten i høj Grad kunne bringes i Fare.

Det er et betænkeligt Skridt at lade en Mand, der har en Prioritet i en fast Ejendom, blive betaget Muligheden for at faa Fyldstgørelse for sit Krav, saa meget mere som vi ikke mindst i dette Land er særdeles humane. Man maa nemlig ikke forestille sig, at det at skride til en Tvangsauktion over en Landbrugsejendom er noget, der gøres af Chikane eller blot for Fornøjelsens Skyld. Man tør rolig sige, at det store Flertal af de Tvangsauktioner, der rekvireres, virkelig har den alleralvorligste Baggrund, og at man, inden man er gaaet til dette Skridt, har forsøgt alle mulige Midler for at opnaa Dækning uden at skulle skride til en egentlig Auktion. Ofte vil det jo ogsaa være saadan, at de Rekvirenter, der optræder, mere vil være at søge i Førsteprioritetshavernes Kreds end i de yderliggaaende Prioritetshaveres, thi de fleste Skyldnere vil, netop under Hensyn til, at Førsteprioriteterne giver den største Sikkerhed, lettere kunne erholde Henstand med Renten af disse, end de kan erholde Henstand med Renten af de yderliggaaende Prioriteter, og derfor er det et almindelig kendt Fænomen, at de Renter, der først betales, er Renterne af de mest yderliggaaende Prioriteter. Betænkeligt synes jeg derfor, det er at give en alt for lang Udsættelse af Tvangsauktion.

Dertil kommer, at man ved Lovforlaget kunde komme ind i Konsekvenser, som man slet ikke i Øjeblikket kan overse, i alt Fald ikke i Udvalget fuldt har villet gaa til Bunds i. Maa jeg nævne et enkelt Problem. Efter den gældende Tinglysningslov kan en foranstaaende Prioritetshaver ikke bevare Sikkerhedsret for Renterne længere end for et Aar; efter den Tid kan de efterstaaende Panthavere forlange, at disse Rentekrav tilsidesættes. Jeg har forstaaet Udvalgsbehandlingen og den førte Ministerkonference saaledes, at man i Virkeligheden mener, at der for disse forudgaaende Prioritetshavere intet er at gøre med Hensyn til at bevare Fortrinsstillingen for deres Rentekrav for længere Tid end et Aar, hvis denne længere Tid nu bliver fremtvunget tvangsmæssigt, ved at man ikke kan faa fremmet en Tvangsauktion. Der er heroverfor blevet henvist til, at det var selvfølgelig beklageligt, men der var jo altid den Trøst, at de paagældende Førsteprioritetshavere i

Forvejen havde en bedre Stilling end de efterfølgende, og det maatte de lade sig nøje med. Dette forekommer mig at være et særdeles svagt Argument, thi begynder man paa den Maade ved en Lejlighedslov som denne at pille ved den Fortrinsstilling, de forskellige Prioritetshavere har, tror jeg, Konsekvenserne let vil blive meget skæbnesvangre for Realkrediten.

Vi fra vor Side har fuldt kunnet tiltræde, at man under den herskende Krise giver de Folk, der er i Nød, og som bliver stillet overfor en Tvangsauktion, en rimelig Tid til at søge en Ordning, med andre Ord giver dem fair play til at gøre et sidste Forsøg paa at undgaa Tvangsauktion. Men vi har ment, at der maatte sættes en fast og bestemt Grænse i saa Henseende, og har derfor foreslaaet, at det Tidsrum, i hvilket en Tvangsauktion skulde kunne udsættes, ikke udstrækkes længere end til 8 Uger. Vi har et andet Sted i Lovgivningen, netop med Henblik paa Tvangsfuldbyrdelse, en Regel af lignende Karakter. Jeg sigter til Bestemmelsen i Lov af 12. April 1927 om Ændringer i Konkursloven, efter hvilken man kan faa Udsættelse for 14 Dage ad Gangen indtil 8 Uger med Fremme af en indgiven Konkursbegæring, for saa vidt man dokumenterer, at man har gjort Skridt til at aabne Forhandlinger om Tvangsakkord udenfor Konkurs.

Vi har saa yderligere stillet som Betingelse for at kunne begære Udsættelse af en Tvangsauktion, at Skyldneren godtgør, at han har foretaget Skridt til at tilvejebringe den nødvendige Betingelse for Aabning af Forhandling om Tvangsakkord udenfor Konkurs i Henhold til Lov af 14. April 1905. Jeg mener, at herved er der udstrakt en Haand til de paagældende, idet der her kun kræves en Antageliggørelse overfor Fogeden af, at man virkelig nu søger at faa aabnet denne Forhandling. Og Tanken, kan jeg sige, er den yderligere, at hvis han blot godtgør, at han har foretaget en Henvendelse til det Udvalg, der er nedsat i Henhold til Lov af 28. April 1931 om Udlaan af Erhvervenes Laanefond, vil dette ogsaa være at betragte som en saadan Indledning til Forsøg paa at faa en Tvangsakkord, at vedkommende vil kunne kræve at faa Udsættelse med Auktionen.

I Henhold til det, jeg saaledes har anført, skal jeg anbefale de af et Mindretal, bestaaende af det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen og mig, stillede 3 Ændringsforslag.

Christensen (Høng): Paa mit Partis Vegne kan jeg give Forslaget med det af